

Arrest

**nr. 121 829 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 maart 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MANZANZA, die loco advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing tot terugdrijving die op 25 maart 2014 aan verzoekende partij werd betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

TERUGDRIJVING

Op 25 maart 2014 om 19.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal,

werd door ondergetekende, X

de heer / mevrouw :

naam X voornaam X

geboren op **02.01.1982** te **Douala** geslacht (m/v) **Vrouwelijk**

die de volgende nationaliteit heeft **Kameroen** wonende te [...]

houder van het document **paspoort** nummer X
afgegeven te ? op : **27/01/2014**

houder van het visum nr. **010950730** van het type **C** afgegeven door ?
geldig van **11/03/2014** tot **11/03/2015**
voor een duur van **90** dagen, met het oog op :

afkomstig uit **Yaounde** met de vlucht TK1943 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

- (A) *Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)*
Reden van de beslissing:
- (B) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²*
Reden van de beslissing:
- (C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²*
Reden van de beslissing:
- (D) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²*
Reden van de beslissing:
- (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze kent geen bezienswaardigheden en beschikt niet over toeristische informatie. Ze verklaart dat haar echtgenoot haar later komt vervoegen en dat hij haar visum heeft geregeld. Ze zegt dat haar nicht zich zal ontfemen over haar. Na contactname met de nicht verklaart deze laatste dat betrokkene hier de hele verblijfsduur alleen zal verblijven, ze heeft een zakelijk reisdoel (aankoop goederen en verscheping ervan) en dat ze betrokkene enkel dient af te zetten aan het hotel. Haar nicht verklaart dat betrokkene zeker geen toeristisch reismotief heeft.

(...)"

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringend karakter wordt door de verwerende partij ter terechtzitting niet betwist.

De verzoekende partij is van haar vrijheid beroofd met het oog op verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief is.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM en artikel 5 EVRM.

De verzoekende partij citeert in het verzoekschrift artikel 5 EVRM dat stelt: "*Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure...*":

Verzoekende partij voert aan dat haar vasthouding ingevolge de bestreden beslissing een schending vormt van de artikelen 3 en 5 EVRM. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Het feit dat verzoekende partij wordt vastgehouden binnen een administratieve context en in dezelfde omstandigheden als gewone delinquenten, terwijl zij op toeristisch bezoek kwam binnen de Schengen-ruimte, vormt een schending van artikel 3 EVRM.

3.3.2.2. Verzoekende partij voert in wezen een betoog inzake het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot vasthouding. Te dezen dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om te oordelen over de (verdere) vasthouding van verzoekende partij. Overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet dient verzoekende partij zich hiertoe wenden tot de raadkamer van de correctionele rechtbank.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat aan de vasthouding van de verzoekende partij een einde zal gesteld worden indien zij gevolg geeft aan de teruggrijving, waarbij kan genoteerd worden dat de repatriëring van de verzoekende partij voorzien is op 31 maart 2014.

Het middelonderdeel inzake artikel 3 en 5 EVRM is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing haar een financieel nadeel bezorgt (kosten voor bekostiging van de reis) alsook een moreel nadeel, gelet op het "sentimenteel" doel van de reis in hoofde van verzoekende partij en haar echtgenoot. Ook de kinderen die cadeaus verwachten van hun moeder zullen niet gespaard blijven van een moreel nadeel.

Verzoekende partij verwijst ook naar haar vasthouding die een schending vormt van artikel 3 EVRM.

3.4.2.2. Waar verzoekende partij verwijst naar haar vasthouding, werd hoger vastgesteld dat de Raad te dezen niet bevoegd is.

Het financiële nadeel van verzoekende partij kan niet aanzien worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het pecuniaire nadeel is immers herstelbaar. De kosten van de reis kunnen niet aanzien worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (RvS, 21 augustus 2003, nr.122.271).

Inzake het morele nadeel dient ook vastgesteld te worden dat dit geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft. Het blijkt dat verzoekende partij verklaarde aan de Federale Politie, naar aanleiding van haar onderschepping aan de grenscontrole, dat haar echtgenoot zich momenteel in Canada bevindt en dat hij haar later zal vervoegen maar dat hieromtrent nog geen praktische regelingen werden getroffen. Dit komt de Raad merkwaardig voor gelet op de vaststelling dat uit verzoeksters reisdocumenten blijkt dat haar retour reeds voorzien is op 2 april 2014 en zij aldus slechts gedurende één week in België zou verblijven; reden te meer om praktische regelingen met haar echtgenoot te treffen.

Het feit dat de kinderen geen cadeaus ontvangen kan niet aanzien worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en derde cumulatieve voorwaarde om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

W. MULS